

Pluja d'abril

Aquella tarda d'abril era un avís, de que la primavera estava portant el seu curs. Assegut a l'eixida escoltava caure la pluja, mentre la humitat xopava els seus pensaments i les sabates de pell de cocodril, que amb tant esforç havia comprat feia uns mesos. Ara trepitjaven una terra massa remoguda i sense vida. Damunt una taula que hi havia al saló, havia deixat els papers del peritatge de l'empresa, que havia trobat dins d'aquell maletí. Tot hauria estat més fàcil i millor, si haguessin reduït el recàrrec. Així, ell també s'hauria retractat de tot el que acabava de passar. Allò va ser un accident i ningú el va escoltar. Ara havia d'aprendre a ser una altra persona. Va cremar a la llar de foc la seva identitat d'ahir. A partir d'avui seria ell, però sense perjudici ni terra remoguda sobre el cos.